

Metsästysmajan rakentamisen historia

Ensimmäisen kerran mainitaan metsästysmaja pöytäkirjoissa seuran 25-vuotisjuhlan selostuksen yhteydessä. Toimintakertomuksessa vuodelta 1947 sanotaan näet, että “seuran viettäessä 25-vuotisjuhlia 1.3.1947 ravintola Kirstassa esitti Lasse Laine, että eikö seura voisi ruveta hommaamaan itsellensä metsästysmajaa, kaikkien läsnäolijoiden kannattaessa sitä. Pantiin heti toimeksi varojen keräys ja saatiin silloin 8100 mk ja nyt kesän aikana rahastonhoitajan kerätessä 3400 mk”.

Pöytäkirjoissa tätä tärkeätä hanketta ja sen edistymisvaiheita on valotettu melko tarkasti.

Kokouksessaan 14. p:nä toukokuuta johtokunta päätti laatia keräyslistan varojen kokoamiseksi majahanketta varten ja yrittää saada rahaa myös jäsenmaksujen yhteydessä. Samalla kokouksessa päätettiin käydä marraskuun 23.p:nä Torlahdessa paikkaa tiedustelemassa. Ensimmäinen käynti ei luonnollisesti tuonut ratkaisua, mutta johtokunnalle jäi sellainen käsitys, että asia päättyy myönteisesti. Seuraavan vuoden tammikuussa pidetyssä vuosikokouksessa täytyi kuitenkin pettymyksellä todeta oston Torlahdessa rauenneen. Kokous valtuutti johtokunnan kiireesti jatkamaan tiedusteluja ja hankkimaan varoja. Myös piirustuksia oli ajan voittamiseksi suunniteltava. Vuosikertomuksessa 1949 sihteeri kaikesta huolimatta toteaa majasuunnitelman olevan “kuolleessa pisteessä”, mutta paikan jo olevan luvassa ja rakennustyön aloittamisen vain rahasta kiinni. Tammikuussa 1950 ilmenee vuosikokouksen selostuksesta jo paikkakin, Heikkalanpää. Johtokunta kävi kesäkuun 11.p:nä 1950 vesitse itse paikalla ja kauppa saatiin mv Leevi Heikkalan kanssa päätökseen. Seura sai ostaa 1120 m² maa-alan, johon liittyy rantaa 32 metriä. Kauppahinta oli 11.500 mk. Johtokunnan kokouksessa 15.6.1950 valtuutettiin kauppakirjan allekirjoittajiksi seuran puolesta Harry Sjoberg (nyk. Lockmer), Jaakko Valkama ja Armas Luottela.

Lokakuussa oltiin niin pitkällä, että oli päätetty rakentaa maja pyöreistä hirsistä arkkitehti Olli Vahteran piirustusten mukaan, Rakentaminen katsottiin mahdolliseksi jäsenten omakohtaisin uhrauksin, mikä merkitsi 50 työtuntia tai 5000 markan rahakorvausta jäsentä kohden. Velvoite merkitsi sitä, että jos jäsen ei täyttänyt kumpaakaan vaihtoehtoa, hänellä ei tulisi olemaan oikeutta käyttää majaa. Suurta hanketta toteuttamaan asetettiin myös rakennustoimikunta. Siihen nimettiin metsäpäällikkö A.Sallinen, johtaja Y.Virkkunen, merikapteeni A.Erikson, maalari L.Laine, asentaja Y.Porkka ja puutarhuri P.Rintala.

Rakennustarvikkeista tärkeimmän, seinähirret, seura sai lahjoituksena joht. B.Zachariassenilta, joka antoi luvan nostaa tähän tarkoitukseen 200 uponnutta sahatukkaa. Syyskuussa johtokunta kävi Pähkinaisten salmassa kokeilemassa nostamista ja totesi sen hyvin mahdolliseksi. Myöhemmin

kyllä osoittautui, että jäsenten mielenkiinto tällaista vapaaehtoista ponnistelua kohtaan ei ollut johtokunnan odotusten mukainen ja jäi muutamien uskollisten uhrimielen varaan. Majan paikka tuli lopullisesti määräytyksi toukokuussa 1951. Rakennusurakka annettiin I.Haapaselle Lokalahdelta, Sen mukaan majan tuli nousta vesikattoon 120 000 markan hinnalla. Ohimennen mainittakoon, että v. 1948 rakennushanke aiheutti jälleen kauan paikallaan pysyneen jäsenmaksun korottamisen 250 markkaan ja myös sisäänkirjoitusrahan nostamisen 600 markkaan, mistä määristä ne kolme vuotta myöhemmin kohosivat 500 ja 2000 markaksi. Varoja hankittiin myös myymällä kotikaupungin suojeluskunnan seuralle sodan jälkeen lahjoittaman ampumaradan laitteita. Itse rakennustöitä suoritettiin vaihteittain ja pikku urakkoina ja talkoina, ilmeisesti seuran talouden sallimisen rajoissa. Työn aikana alkuperäinen tavoite laajeni käsittämään varsinaisen majan lisäksi vielä vilpolan, liiterin, lipputangon ja ulkokuoneen.

Syksyllä 1953 maja oli valmis. Vihkiäiset, joiden ohjelmasta pöytäkirjat turhan vaatimattomasti vaikenevat, pidettiin syyskuun 27. pnä. Tilaisuuteen oli kutsuttu seuran jäsenet naisineen sekä lahjoittajat. Majan nimikilpailun voitti A.Stenroosin "erämaja". On paikallaan mainita, että seuran taloudellisesti rohkea päätös hoidettiin joka suhteessa täsmällisesti loppuun. Erämajan rakennuslainan viimeinen erä maksettiin pankille 1965.

Majalle laadittiin myös säännöt, ja sen ensimmäiseksi tupavanhimmaksi valittiin Toivo Valsta. Lohkomistoimituksessa annettiin palstan nimeksi "karmala". Vuonna 1963 tuli hankkeelle luonnollisena jatkona esille saunan rakentaminen majan viereen. Sen pystytti Huvilaveistämö H.Seppälä, jonka tarjous oli 1490 markkaa.

Metsästysmaja merkitsee yleensä seuran toiminnan vakiintumista, edellytyksiä määräytyille perinteille ja kiinteiden ystävyysuhteiden syntymistä majan vakinaisten käyttäjien kesken. "uudenkaupungin Urheilumetsästäjillä" maja näyttää paljolti olleen kilpailujen, niin omien kuin naapuriseurojen kanssa käytyjen mittelöiden viihtyisänä pitopaikkana. Majan viehäytys riippuu tietenkin hyvin paljon siitä, millä kunnioituksella käyttäjät sitä kohtelevat ja sen sääntöjä noudattavat. Siistiin tupaan on aina hauska tulla. Tämä edellyttää - paitsi keskinäistä hyvien tapojen noudattamista - myös sitä, että joku tai jotkut uhrautuvasti pitävät huolta yhteisen omaisuuden kunnosta ja ulkonäöstä, Urheilumetsästäjätkin ovat pöytäkirjoista päättäen tulleet huomaamaan, että käytäntö tässä suhteessa karsii jyvät akanoista ja kasvattaa jäsenistöä velvollisuudentuntoon ja moitteettomien metsästäjätapojen noudattamiseen.

Maja oli epäilemättä seuralle melkoinen ponnistus, mutta nyt, kun sen taloudelliset rasitukset on voitettu, se edustaa pääomaa, jonka arvoa ei pidä eikä saakaan mitata pelkällä rahalla.

